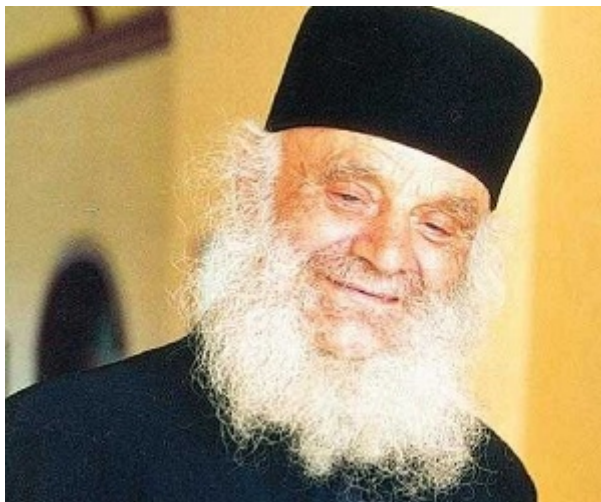

Ο Γέροντας Αμβρόσιος της Μονής Δαδίου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

(1912-2006)

Ο ζήσας απαραποίητον την εκ των αγίων πατέρων ευσέβειαν

Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου

Μία από τις αγιασμένες μορφές της εποχής μας υπήρξε ο Αρχιμανδρίτης Αμβρόσιος Λάζαρης, πνευματικός της Ιεράς Μονής Παναγίας Γαυριώτισσας Δαδίου και χιλιάδων χριστιανών από τα μέρη της Ελλάδος, ο οποίος, πλήρης ημερών, διακονούμενος από την μικρή αδελφότητα της Μονής του, ανεπαύθη εν Κυρίω την 2αν Δεκεμβρίου του παρελθόντος έτους.

Το πλήθος πού συνέρρευσε στην Ιερά Μονή Δαδίου από όλα τα μέρη της χώρας μας, η παρουσία ανωτάτων κρατικών λειτουργών, η συμμετοχή δεκάδων Κληρικών και Μοναχών υπήρξε το αποκορύφωμα του σεβασμού και της αγάπης προς τον σεβαστό Γέροντα, που συνολικά εκφράστηκε και εκδηλώθηκε κατά την εξόδιο Ακολουθία. Όλοι συνείχοντο από την αίγλη που εξέπεμπε η προσωπικότητά του και από το συναίσθημα της χαρμολύπης που χαρακτηρίζει τους εν επιδώσει χριστιανούς αυτές τις ώρες της θλίψεως του θανάτου. Ο π. Αμβρόσιος ήταν πηγή Αγιορείτικης ευωδίας Χριστού στον κόσμο, που ανέβλυζε το «ζών ύδωρ» του Πνεύματος και εδρόσιζε τις ψυχές των πεινώντων και διψόντων τη δικαιοσύνην». Η ιστορική Μονή της Παναγίας Αμφίκλειας απέκτησε φήμη χάρις σ' αυτόν και η Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος όχι μόνο στην περιοχή της Λοκρίδος, αλλά σε ολόκληρο το εύρος της αρδεύτηκε από τα ζείδωρα νάματα της απλοϊκής και γνήσιας πνευματικότητάς του.

Ο μακαριστός π. Αμβρόσιος Λάζαρης γεννήθηκε στο χωριό Λαζαράτα της Λευκάδος την 21ην Δεκεμβρίου του έτους 1912 από γονείς ευσεβείς, τον διδάσκαλο Παναγιώτη Λάζαρη και την Λουίζα. Ήταν το τέταρτο τέκνο της πολύτεκνης οικογένειάς του. Από την νηπιακή του ηλικία ο μικρός Σπυρίδων

χαρακτηριζόταν από την ηρεμία του χαρακτήρα του και την αγάπη του προς την Εκκλησία. Το ήθος του σμίλευσε η ευλαβής μητέρα του, η οποία λόγω της απουσίας του συζύγου της στους πολέμους, είχε αναλάβει όλο το βάρος της ανατροφής των τέκνων. Ο Σπυρίδων τελείωσε μόνο δύο τάξεις του Δημοτικού Σχολείου, διότι εν τω μεταξύ έπρεπε να βοηθεί την μητέρα του στις αγροτικές εργασίες. Όταν ήλθε ο καιρός κατετάγη στις τάξεις του Στράτου και υπηρέτησε τρία χρόνια στα ανάκτορα ως εύζωνας, καθότι ήταν υψηλός, ευθυτενής και όμορφος νέος.

Όταν απολύθηκε από το Στρατό έλαβε το κάλεσμα του Θεού δια τον Μοναχικό βίο. Με ένα συντοπίτη και φίλο του μετέβη στο Άγιον Όρος χάριν προσκυνήσεως των αγίων σεβασμάτων και δια να παρακάλεση την Παναγία να του δείξει δρόμο που έπρεπε να πορευθεί. Γοητεύθηκε και σαγηνεύθηκε από τον Αγιορείτικο Μοναχισμό και εισήλθε στην Ι. Μ. Κουτλουμουσίου, στην οποία ψυχή τε και σώματι επιδόθηκε εις την υπακοή, την άσκηση και την προσευχή.

Χαρακτηριστικά έλεγε ο Γέροντας• «Πήγα στο Άγιον Όρος για λίγες μέρες και έμεινα είκοσι χρόνια». Μετά τριετή δοκιμασία εκάρη από τον Ηγούμενο Δαμασκηνό Μοναχός και έλαβε το όνομα Χαρίτων. Οι επιδόσεις του νεαρού Μονάχου Χαρίτωνος στα Μοναχικά διακονήματα ήσαν άριστες. Έζησε με τέλεια υπακοή την σκληρή, αλλά παιδαγούσα και αγιάζουσα ζωή του Μοναστηρίου. Αυστηρός τηρητής των Μοναχικών όρκων καλλιέργησε την αδιάλειπτη προσευχή, την τέλεια υπακοή, την πατερική νηστεία, την παιδική απλότητα και ακακία, την καθημερινή ανελλιπή συμμετοχή στις αγρυπνίες και γενικά τη θεία λατρεία, την πρόθυμη εργατικότητα και πολύ ενωρίς έφθασε σε ύψη αρετής. Όπως φάνηκε από την συνέχεια της ζωής του η πρόνοια του Θεού τον προόριζε για μια εν τω κόσμω αποστολή προς σωτηρία ψυχών. Η σκληρή ζωή και οι τραχείς πνευματικοί άλωνες έκαμψαν την υγεία του οπότε αναγκάστηκε ύστερα από παραίνεση του διακριτικού Γέροντος Πορφυρίου να κατέλθει στην Αθήνα.

Εκεί με πρόταση του π. Πορφυρίου, εφημερίου τότε της Πολυκλινικής Αθηνών, συνεδέθη με την Ηγουμένη της Ι. Μ. Δαδίου Παρθενία και χειροτονήθηκε Διάκονος και Πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη Φθιώτιδος Αμβρόσιο, ο οποίος του έδωσε και το όνομα του. Αφού παρέμεινε σε ενορίες της Αττικής (Γλυκά Νερά και Τρεις Ιεράρχες Καισαριανής) έξι χρόνια για να στηρίξει οικονομικά την Ι. Μ. Δαδίου, η οποία είχε πολλές δυσχέρειες, ύστερα εγκαταστάθηκε στην Μονή του, που παρέμεινε μέχρι του θανάτου του.

Ο μακαριστός π. Αμβρόσιος τήρησε στη ζωή του «ακίβδηλον, γνησίαν και απαραποίητον την εκ των αγίων πατέρων ευσέβειαν». Δεν διέθετε επιστημονικούς τίτλους. Η σοφία του εδόθη «άνωθεν» ως καρπός του αγίου Πνεύματος. Η

ευλάβεια του προς τον Θεό του εχάρισε την πνευματική μόρφωση κατά το Γραφικό λόγο: «Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου και βουλή αγίων σύνεσις». Η παρουσία του ήταν πάντοτε και παντού εποικοδομητική. Με την πατρική του αγάπη και τις αγιοπνευματικές νουθεσίες του στήριξε ανθρώπους, οι οποίοι κατέφευγαν στο πετραχήλι του και ζητούσαν επιστήριξη στις καταιγίδες της ζωής τους. Η σύνεση και διορατικότητά του έφερε πολλούς πιο κοντά στην εν Χριστώ ζωή και προσέλκυσε σοφούς και επιστήμονες στην Εκκλησία.

Ζώντας μέσα στα θαύματα του Θεού, δεν παρέλειπε να συμβουλεύει τους απελπισμένους να προσδοκούν την θεία επέμβαση στο πρόβλημά τους. Το ύφος του λόγου του, ο τρόπος της διδαχής του, η παιδικότητα της αφηγήσεως των θείων αποκαλύψεων, η βεβαιότητα της πίστεως του, η ιλαρότητα του προσώπου του και το γαλήνιο της παρουσίας του περιέγραφαν ένα Αββά της ερήμου, που δεν παράλλαξε και αλλοίωσε ο κόσμος, αλλά μέσα στην αντίθεση του περισσότερο ανεδείκνυε ως μία ουράνια παρουσία. Το μετόχι της Μονής στο Παγκράτι των Αθηνών και το Μοναστήρι στην Αμφίκλεια δέχονταν καθημερινά πολύ κόσμο, ιδίως νέους ανθρώπους, που ήθελαν να τον χωρίσουν και να λάβουν την ευχή του. Όποιος συνομιλούσε μαζί του διαπίστωνε, ότι εκείνος μιλούσε «από καρδιάς», όχι από διανοίας, και ήταν συνδεδεμένος με ένα άλλο κόσμο, από τον οποίο ελάμβανε και μετέδιδε μηνύματα σωτηρίας και ελπίδας. Πολλά λέγονται για το προορατικό του χάρισμα, για τα παράδοξα σημεία και τις θείες αποκαλύψεις. Εκείνος, όσα ο λαός έλεγε παράδοξα, τα θεωρούσε φυσιολογικά επισημαίνοντας, ότι ο χώρος της Εκκλησίας είναι τόπος θαυμάτων πολλών, τα οποία οι πιστοί βιώνουμε καθημερινά. Αποποιόταν τις τιμές και στους επαίνους σιωπούσε. Πάντοτε έδιδε το παράδειγμα του ταπεινού βίου και της κεκρυμμένης πνευματικότητας.

Ο π. Αμβρόσιος ήταν μια ζωντανή παρουσία του Θεού μέσα στον κόσμο. Αφήκε μνήμη αγίου Ιερομόναχου και απήλθε τιμώμενος υπό πάντων. Δοξάσθηκε από τον Θεό με τις δωρεές του Παναγίου Πνεύματος και δόξασε την Εκκλησία με την αφοσιωμένη ιερατική και μοναχική διακονία του. Δικαίως ο ευσεβής λαός τον συγκαταλέγει στην χορεία των εκλεκτών και τον θεωρεί ως ένα των μεγάλων αγιασμένων ιερατικών μορφών του αιώνας μας. Στο θρόνο του ουρανίου Αρχιερέως παριστάμενος ας πρεσβεύει υπέρ της παλαιφάτου Μονής της Θεομήτορος, των πνευματικών του τέκνων και ημών.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ 2/2007

Πηγή: <http://www.egolpion.com/3526CC83.el.aspx>